Бродиш, коли Грегіт замело, п'єш каву,
коли впали сніги на плечі й нові падуть.
Слова живого не випустиш,
гейби з хати під Греготом –
ховайся в собі – плаї замело – не виходь –
Грегіт замело – не зійти з гори. Сиди.
І слухай, як старіє старець, як відходить…
Обмивають свої, в труну кладуть, не плаче ніхто.
Не знести з гори – плаї замело.
Ховають під лавицю.
Не випустять з хати. Сидять при вікні:
"А чия то йде? Куди іде? Як убрана?"
Хтось ночі і дні рахує тобі, ломиться в двері:
"Хто умер? Хто у труні?
Та хоч свічку йому, – кричить, – запаліть!"
Відкажуть: "А хіба він пише?
Хай підожде. Сніги зійдуть.
Хай почекає. Знесемо".